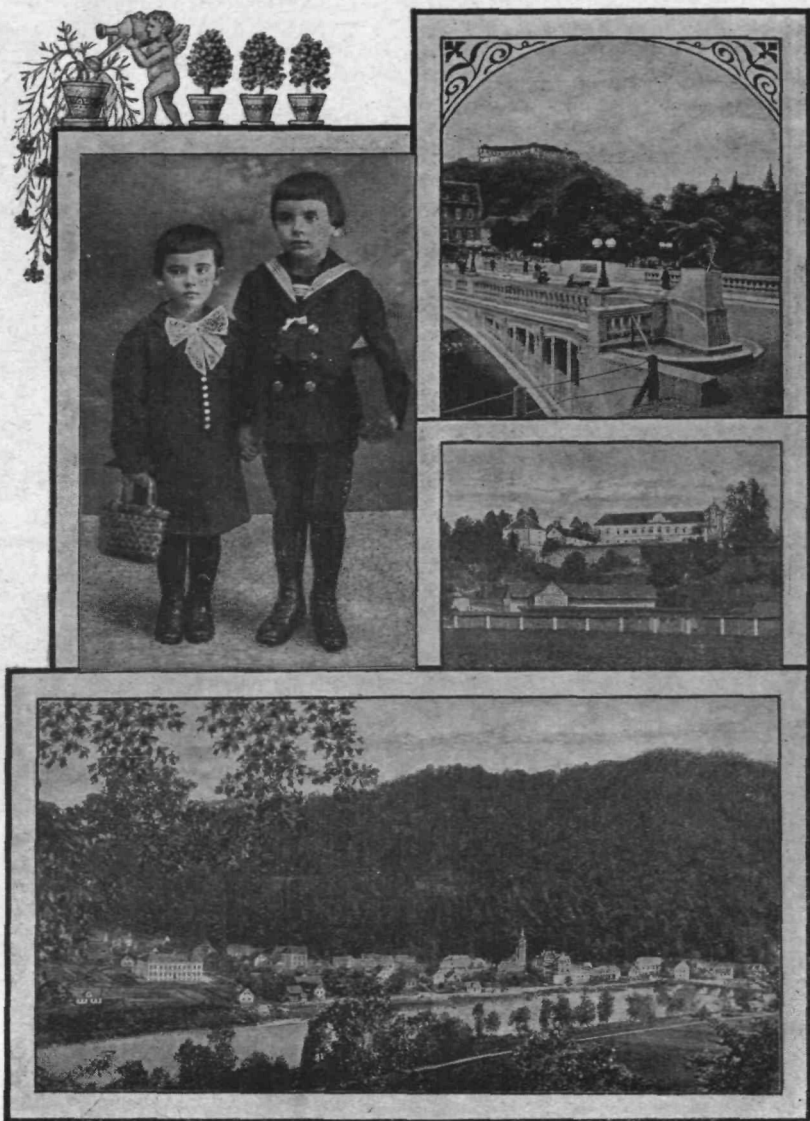

Božo in Marija.

Finkov Božo in Marija
v šolski vrtec skupaj gresta;
majhna sta še, vendar mnogo
zanimivega že vesta.

V vrtcu pravljič, basni, pesemc
in pletenja se učita;
zagonetnosti po svoje
kar samá si razložita.

Razne so stvari ob poti
in vse močno ju zanima,
a posebno most prečudni,
ki pošastne zmaje ima.

Sestrica pokaže bratcu:
»Božo, glej, to so pošasti,
ki ljudi nesrečne nekdam
trle v svoji so oblasti.

Vitezi pa te grdobe
z meči vse so pokončali
in potem njih mrtva trupla
tu na kamen prikovali.«

»Škoda, škoda,« pravi Božo,
»da več zmaji ne živijo;
ko postal bi velik, tudi
jaz bi rešil domačijo:

Zdirjal na konjiču iskrem
bi na zmaja, mahnil z mečem
in odsekal glavo zveri
hitreje ko to izrečem.

Ko bi vračal se po zmagi,
vsi zvonovi bi zvonili,
še topovi bi grmeli
in ljudje bi me slavili.

Peli pesmi bi o meni,
v svet kazali mojo sliko...
Davni vitezi storili
pač so škodo mi veliko!»

»Nič ne maraj,« dé Marija,
»če so ti pobili zmaje;
misliva na dom in šolo,
pa učiva se še raje.

Saj je mama obljubila,
da če pridno se učiva,
tudi midva v Zvončku pesem
s svojo sličico dobiva.«

»O, saj res, pojdiva urno,
da zasluživa to slavo,
ki še lepša bo, kot če bi
zmaju jaz odsekal glavo!»

Božo in Marija res sta
pridna, dobro se učita
in zato obljubo mame
tu izpolnjeno dobita.

Naj ju skoz življenje vodi
vedno ravna cesta bela,
dobri Bog pa blagoslovi
s srečo naj vsa njuna dela!

Fr. Rojec.

Pomladanska.

Bratci, veselimo se,
v plesu zavrtimo se,
konec zdaj je mrzlih dni,
zima nima več moči.

Šla v gore je jezna spat
v svoj ledenomrzli grad;
gorki jug jo dohiti,
grad ledeni raztopi.

Prav na konec je sveta
ubežala jezna vsa;
tam naj jezo si hladi,
tukaj smo je siti vsi!

Fr. Ločniškar.

